

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Habok közt a gázlón**

1. Habok közt a gázlón

Mirella

A köd szinte rátapadt a tölgyesre, mikor a szekér elérte a patak völgyét. Mirella egyetlen határozott gyeplőrántással a kanyargó, sekély vízmeder felé kormányozta a lovakat. Lant és Holló először horkantva hőköltek vissza a jeges haboktól, de az asszony halk, biztató szavaira mégis beléptek a köves vízbe.

A kerekek hangos csobbanással csúsztak a gömbölyű kavicsok közé. A sebesen rohanó patak pillanatok alatt elnyelte a szekér nyomait, s tisztára mosta a küllőkre tapadt sarat. Borda feszülten ült a bak szélén, sötét szőréből kövér cseppekben hullott a pára, miközben éber tekintettel kémlelte a sötét vízpartot.

A szökött jobbágyfiú a ponyva alatt vacogva kucorgott, miközben a zötykölődő szekér alján koccantak a meder sziklái. Mirella magabiztos kézzel irányította a fogatot a kanyargós gázlón át; pontosan tudta, hogy Garai kapzsi hajdúinak eszük ágában sem lesz a fagyos vízben gázolva keresgélni a nyomokat.

Néhány száz lépésnyi csobogó vándorlás után a patakágy kiszélesedett, s a sűrű bozótos mögött felsejlett a mészégető kunyhójának kormos körvonala. A köves meder megtette a kötelességét: a nyomok odavesztek a habokban.